

UZASADNIENIE

K. M. wniósł o ustanowienie za jednorazowym wynagrodzeniem na nieruchomości położonej w m. K. składające się z działek o nr ew.: (...) – służebności przesyłu na rzecz (...) S.A. z siedzibą w L., na czas oznaczony 30 lat polegającej na tym, że będzie on uprawniony do korzystania na ww. nieruchomości z urządzeń elektroenergetycznych stanowiących linię energetyczną średniego napięcia 15 kv, zgodnie z przebiegiem linii i obszarze oddziaływania zaznaczonym na mapie wykonanej przez powołanego w sprawie biegłego geodetę, z prawem swobodnego dostępu do tej nieruchomości w trakcie eksploatacji linii w celu wykonania czynności związanych z remontami, naprawami, modernizacją, konserwacją przedmiotowej infrastruktury energetycznej w związku z jej przeznaczeniem.

W uzasadnieniu wniosku wskazano między innymi, że K. M. nabył przedmiotową nieruchomość od swych rodziców – S. i B. M., na podstawie umowy darowizny z dnia 21.10.1996r. Przez przedmiotową nieruchomość przebiega linia średniego napięcia 15 kv należąca do (...) S.A. z siedzibą w L.. Wnioskodawca zwrócił się do uczestniczki o ustanowienie służebności przesyłu, czemu ta odmówiła, powołując się na zarzut zasiedzenia.

Uczestniczka wносиła o oddalenie wniosku i obciążenie wszystkimi kosztami postępowania wnioskodawcę. Podniosła zarzut zasiedzenia, kwestionując zarówno podstawę faktyczno-prawną dochodzonego roszczenia, jak też wysokość żądanego wynagrodzenia.

W toku postępowania strony podtrzymywały dotychczasowe stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. M. jest właścicielem nieruchomości stanowiących działki położone w m. K., o nr ew.: (...), dla której Sąd Rejonowy w Mińsku M. prowadzi księgę wieczystą (...), dla której Sąd Rejonowy w Mińsku M. prowadzi księgę wieczystą (...), dla której Sąd Rejonowy w Mińsku M. prowadzi księgę wieczystą (...), dla której Sąd Rejonowy w Mińsku M. prowadzi księgę wieczystą (...). K. M. nabył przedmiotowe nieruchomości od swych rodziców – S. i B. M., na podstawie umowy darowizny z dnia 21.10.1996r. / okoliczność bezsporna, wypisy z rejestru gruntów, odpisy z kw, wypis z aktu notarialnego Rep. A Nr (...) – k. 49-49v).

Przez przedmiotową nieruchomość przebiega linia średniego napięcia 15 kv należąca obecnie do (...) S.A. z siedzibą w L. / bezsporne/.

Urządzenia elektroenergetyczne posadowione na działkach położonych w m. K. o obecnych nr ew.:(...) zostały wybudowane w latach pięćdziesiątych ubiegłego wieku, zgodnie z obowiązującą wówczas ustawą z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz.U. 1950 Nr 28 poz. 257) / rysunek powykonawczy – schemat jednokreskowy linii W.N. 15 kv – k.106, zeznania świadka A. U. – k. 182v-183). W 1993r. na mocy decyzji UG H. z dnia 24.05.1993r. i UR M. M.. przeprowadzony został remont przedmiotowej linii, przy czym na niektórych odcinkach linię przesunięto (decyzja z 24.05.1993r. – k.107-107v, decyzja UR M. M.. z dnia 21.05.1993r. – 108-108v, pozostała dokumentacja związana z modernizacją linii, w tym protokół sprawdzenia technicznego – k. 109-117, załącznik mapowy – k. 118-123).

W dniu 6 października 2008r. spółka (...) Sp. z o.o. zmieniła nazwę na (...) Sp. z o.o. ZEW- (...) Sp. z o.o. została wpisana do KRS w dniu 15 grudnia 2006r., a jej ówczesnym udziałowcem była spółka (...) S.A. W dniu 31.08.2010r. zarejestrowano połączenie spółki (...) dystrybucja S.A. z (...) sp. z o.o. w W.. Z dniem 01 lipca 2007r. nastąpił podział i wydzielenie do odrębnych podmiotów dwóch obszarów działalności spółki Zakład (...) S.A. tj. sprzedaży energii (obróć) i dostarczania energii (dystrybucja). Aktem notarialnym z dnia 30.06.2007r. Rep. A Nr (...) Zakład (...) S. A. zbył swoje przedsiębiorstwo sieciowe na rzecz spółki (...) dystrybucja Sp. z o.o. (okoliczności bezsporne, wypis z aktu notarialnego – k. 124-140, odpis z KRS k. 141-152).

Od oddania linii do użytkowania, jest ona do chwili obecnej nieprzerwanie eksploatowana przez uczestniczkę oraz jej poprzedników prawnych. Okresowo wykonywane są oględziny i przeglądy linii oraz prace mające na celu zapewnienie prawidłowego funkcjonowania linii. W sytuacji konieczności przeprowadzenia prac remontowych i konserwacyjnych, są one dokonywane. Linia podlegała modernizacji, co w zasadzie jest okolicznością bezsporną, natomiast co do zakresu modernizacji i samego jej faktu (w tym wpływu na niniejsze postępowanie), będzie mowa poniżej.

Działania te były akceptowane przez wnioskodawcę, który jest właścicielem przedmiotowych gruntów od 1996r., a wcześniej były też akceptowane przez jego poprzedników prawnych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów, w tym zeznań świadków oraz dowodów z dokumentów.

Świadek A. U. przyznał, że na przedmiotowej działce jest zlokalizowana linia napięcia 15 kv. Podał świadek, cyklicznie dokonywane są oględziny linii, które nie wymagają wejścia teren nieruchomości. Jeśli konieczne są inne prace, to również są wykonywane. Nie pamiętał świadek konkretnych prac wykonywanych na tej działce, przyznając przy tym, że zazwyczaj są to prace związane z usuwaniem zakrzaczenia. Przyznał świadek, że nie wie kiedy nastąpiła modernizacja linii i nie czy w jej wyniku doszło do przesunięcia przebiegu linii (k. 182v-183).

Zeznania świadka są spójne i logiczne. Brak w sprawie jakichkolwiek okoliczności mogących poddać w wątpliwość szczerść i prawdziwość tej relacji. Stąd, powyższy dowód Sąd uznał za pełnowartościowy.

Na wniosek wnioskodawcy dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu energetyki, który złożył do sprawy opinię (k. 196-201). Opinia ta nie budzi wątpliwości ani zastrzeżeń Sądu i tak samo oceniono ustną opinię tego biegłego wydaną na rozprawie w dniu 17.10.2013r. (k. 244-245v).

W sprawie wywołano też opinię biegłego geodety, który wykonał mapę z zaznaczeniem przebiegu przedmiotowej służebności oraz wskazał, że linia 15 kv zmieniła swój przebieg w trakcie przebudowy w 1993r. na odcinku A-B-C-D-E_F i urządzenia tam istniejące zostały posadowione w okresie 07.06.-08.12.1993r. Złożył biegły załącznik mapowy, gdzie uwidocznił przebieg linii przed 1993r. (kolor żółty) i po tym okresie (kolor czerwony (k. 288), co również nie budzi wątpliwości Sądu.

Po zleceniu (na wniosek wnioskodawcy) biegłemu rzeczoznawcy majątkowemu dokonania wyceny wynagrodzenia za ustanowienie służebności, wskazał biegły, że wynagrodzenie za współkorzystanie z przedmiotowej nieruchomości szacuje na 120645 zł, zaś odszkodowanie za obniżenie wartości na skutek posadowienia linii na przedmiotowych nieruchomościach - na 33060 zł, , pozostawiając do kompetencji Sądu ustalenie odpowiedniego wynagrodzenia za ustanowienie służebności. Podtrzymał tę opinię biegły opiniując ustnie na rozprawie w dniu 29.09.2015r. (k. 456v-458).

Powyższe dokumenty również nie budzą wątpliwości ani zastrzeżeń Sądu. Opinie zostały sporządzone przez doświadczonych osoby posiadające wiadomości specjalne i brak podstaw do zakwestionowania ich mocy dowodowej.

Zasadniczo, w świetle pozostałych przeprowadzonych w sprawie dowodów, brak też podstaw do zakwestionowania twierdzeń wnioskodawcy zawartych w złożonych przez niego zeznaniach, w tym również co do modernizacji przedmiotowej linii, w tym przesunięcia jej o kilka metrów.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek nie jest zasadny i jako taki nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, iż opisany wyżej sposób korzystania z nieruchomości należącej do uczestniczki, na przestrzeni lat przez właścicieli linii odpowiada dyspozycji art. 285 kc, regulującego przesłanki ustanowienia służebności gruntowej. Należy przede wszystkim odpowiedzieć na pytanie, na czym musi polegać korzystanie z urządzenia, aby mogło prowadzić do nabycia służebności przesyłu (służebności o treści przesyłu) przez zasiedzenie.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na cel służebności przesyłu. Jest nim umożliwienie przedsiębiorcy właściwego korzystania z urządzeń, których jest właścicielem i które wchodzi w skład jego przedsiębiorstwa. Funkcjonowanie przedsiębiorstwa energetycznego polega na przesyłaniu i dystrybucji energii elektrycznej liniami energetycznymi, które stanowią składnik tego przedsiębiorstwa i stają się elementem połączonego z nim systemu sieci. Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059) w art. 3 pkt 12 określa przedsiębiorstwo energetyczne jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi. Art. 3 pkt 11 powołanej ustawy definiuje sieci jako instalacje połączone i współpracujące ze sobą, służące do przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, należące do przedsiębiorstwa energetycznego. Jak się podkreśla, przepisy tej ustawy należy uwzględniać przy wyjaśnianiu pojęcia „korzystanie z widocznego i trwałego urządzenia” – art. 292 kc. Należy uznać, że istnieje zatem związek techniczny i gospodarczy pomiędzy elementami sieci energetycznej (w tym linie energetyczne, utrzymujące je słupy, stacje transformatorowe). Po wybudowaniu stanowią składnik przedsiębiorstwa włączony do sieci. Jeżeli zatem przedsiębiorstwo energetyczne funkcjonuje i prowadzi działalność gospodarczą polegającą na przesyłaniu energii elektrycznej, to korzysta z urządzeń stanowiących sieć energetyczną. Służebność przesyłu polega przy tym na korzystaniu z obciążonego gruntu, a przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia takiej służebności chodzi o faktyczne z niego korzystanie w takim zakresie i w taki sposób, jak czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność. Obciążenie obejmuje zaś dostęp, korzystanie poprzez bieżącą eksploatację, dokonywanie kontroli, przeglądów, konserwacji, modernizacji, remontów, usuwanie awarii, wymiany urządzeń posadowionych na danej nieruchomości w zakresie niezbędnym dla zapewnienia prawidłowego działania sieci przesyłowej przedsiębiorstwa. Jak podnosi się w literaturze i orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2006 r. IV CSK 149/05), przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności trzeba mieć na uwadze, że do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie stosuje się przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie jedynie odpowiednio (art. 292 kc).

Tym samym posiadanie prowadzące do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie nie jest tożsame z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. W tym miejscu należy przytoczyć treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 05.06.2009r., ICSK 392/08 LEX nr 578032, w którym wskazano: „1. Posiadanie prowadzące do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie nie należy utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. Przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność, zaś władanie w zakresie służebności gruntowej kwalifikuje się, zgodnie z art. 336 kc jako posiadanie zależne. 2. W odniesieniu do służebności gruntowej przesyłu, wykładnia art. 285 § 2 k.c. musi uwzględniać charakter tej służebności i jej przeznaczenie społeczno - gospodarcze oraz społeczno-gospodarcze przeznaczenie nieruchomości wchodzącej w skład przedsiębiorstwa energetycznego, któremu służebność ta ma służyć. Przesłanka art. 285 § 2 k.c. może być spełniona także wówczas, gdy służebność przesyłu ułatwia funkcjonowanie przedsiębiorstwa przesyłowego, zwiększając jednocześnie użyteczność należącej do niego nieruchomości”. Sąd orzekający w sprawie podziela też pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19.12.2012r. IICSK 218/12, LEX nr 1288630, zgodnie z którym: „1. O stanie posiadania prowadzącym do zasiedzenia służebności polegającej na korzystaniu z linii wysokiego napięcia decyduje przede wszystkim przebieg linii nad nieruchomością obciążoną, a nie umiejscowienie słupa podtrzymującego przewody. 2. Przepisy ustawy z 1997 r. - Prawo energetyczne należy uwzględniać przy wyjaśnianiu pojęcia "korzystanie z widocznego i trwałego urządzenia", użytego w art. 292 k.c. Istnieje związek techniczny i gospodarczy pomiędzy elementami sieci energetycznej, do których niewątpliwie należą linie energetyczne, utrzymujące je słupy, stacje transformatorowe i inne urządzenia. Po wybudowaniu stanowią składnik przedsiębiorstwa włączony do sieci. Jeżeli zatem przedsiębiorstwo energetyczne funkcjonuje i prowadzi działalność gospodarczą polegającą na przesyłaniu energii elektrycznej, to korzysta z urządzeń stanowiących sieć energetyczną, łącząc je z innymi elementami instalacji”.

Reasumując rozważania w tym zakresie, zdaniem Sądu władztwo wykonywane przez osoby prawne na przedmiotowej nieruchomości odpowiada zakresowi służebności przesyłu. Władztwo to polegało niewątpliwie na wzniesieniu trwałego i widocznego urządzenia służącego do przesyłu energii, a następnie na korzystaniu z niego w celu konserwacji,

napraw, okresowych oględzin - dla prawidłowego działania przedsiębiorstwa – nawet jeśli nie wszystkie czynności wykonywane były na odcinku linii na działce wnioskodawcy. Finalnie już w tym zakresie rozważań celowe jest przytoczenie poglądu, zgodnie z którym - widoczność urządzenia musi być ujmowana szeroko i nie może stronić od specyficznej treści służebności, o którą w sprawie chodzi. Jeżeli z samej natury służebności wynika, że trwałe urządzenie, z którego uprawniony korzysta przebiega w całości lub w części pod powierzchnią ziemi, to uzależnienie dopuszczalności zasiedzenia służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu, od tego, w jaki sposób na danym, konkretnym odcinku urządzenie zostało posadowione, nie wytrzymałoby krytyki (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26.07.2012r. II CSK 752/11, LEX nr 1218185).

Jak wyżej wykazano, od momentu wybudowania, a ściślej – oddania infrastruktury do eksploatacji, poprzednicy prawni uczestniczki, a potem już ona sama (przedsiębiorstwo państwowe (...), spółka (...) S.A., (...) S.A. w L. O/W.) zajmowali się eksploatacją przedmiotowej linii.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, posiadanie nieruchomości w zakresie służebności przesyłu nie było posiadaniem samoistnym, a przedsiębiorstwa państwowe wykonywały uprawnienia związane z własnością wprawdzie w imieniu własnym, ale na rzecz Skarbu Państwa jako dysponenta własności państwowej. Jak się podnosi, skutki prawne związane z posiadaniem w tamtym okresie przez przedsiębiorstwo państwowe mogły powstać tylko na rzecz Skarbu Państwa. Konsekwencją powyższego jest to, że Skarb Państwa mógł zasiedzieć służebność gruntową. Stanowisko to zgodne jest z tezą przyjętą przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2009 r. III CZP 70/09 OSNC 2010/5/64, gdzie wskazano: „Korzystanie przez przedsiębiorstwo państwowe z nieruchomości w sposób odpowiadający treści służebności gruntowej, prowadzące do zasiedzenia służebności gruntowej przed dniem 1 lutego 1989 r., stanowiło podstawę do nabycia tej służebności przez Skarb Państwa”. Wnioskodawca przy tym, jako następca prawny Skarbu Państwa w tym zakresie, wykazał swój interes prawny.

W ocenie Sądu, posiadanie służebności przez poprzedników prawnych uczestnika trwające od uruchomienia linii do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989r. o zmianie ustawy kodeks cywilny nie było działaniem państwa w ramach imperium, lecz dominium. Wobec posiadania w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa działającego w ramach dominium, a nie imperium, uczestnik może doliczyć do okresu swojego posiadania służebności przesyłu posiadanie tej służebności przez jego poprzedników prawnych, trwające od dnia uruchomienia linii do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08, LEX nr 496363 : „Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, że posiadanie służebności przesyłowej przez przedsiębiorstwo państwowe przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizacyjnej kc z 1989 r. nie było posiadaniem w rozumieniu art. 352 § 1 kc i nie mogło prowadzić do zasiedzenia”.

W uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008/5/43 wskazano, iż: „Władanie cudzą nieruchomością przez Skarb Państwa, uzyskane w ramach sprawowania władztwa publicznego, może być posiadaniem samoistnym prowadzącym do zasiedzenia. Zasiedzenie jednak nie biegło, jeżeli właściciel nie mógł skutecznie dochodzić wydania nieruchomości (art. 121 pkt 4 w związku z art. 175 k.c.)”. Podnieść tu jednak należy, że po pierwsze dotyczy ona działalności Państwa podejmowanej w ramach władczej sfery jego uprawnień. Po wtóre zaś, już po wydaniu powyższej uchwały, zaczęło utrzymywać się stanowisko w zakresie tego, kiedy właściciel nie mógł dochodzić swoich uprawnień. I tak, w postanowieniu z dnia 25 listopada 2009 r. II CSK 246/09, LEX nr 560545 Sąd Najwyższy wywiódł, że: „ Nie można ogólnie przyjąć, że aż do czerwca 1989 roku, to znaczy do demokratycznych wyborów w Polsce, stanowiących o realnej zmianie ustroju politycznego, ogół uprawnionych obywateli w Polsce było pozbawionych możliwości zgłaszania roszczeń windykacyjnych lub odszkodowawczych, związanych z ich nieruchomościami, pozostającymi bezpodstawnie we władaniu Skarbu Państwa”. W postanowieniu z dnia 16 stycznia 2009 r. V CSK 249/08 LEX nr 523668, wskazał Sąd Najwyższy,

że: „Pozbawienie właściciela, w okresie biegu terminu zasiedzenia, realnej możliwości dochodzenia roszczeń poprzez które mógłby on odzyskać posiadanie należącej do niego rzeczy, spełnia niewątpliwie cechy siły wyższej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar wykazania takiej okoliczności spoczywa na właścicielu. Skoro siła wyższa jest rozumiana obiektywnie, to nie wystarczy tylko wykazanie, że w odczuciu właściciela było to niemożliwe. Niewystarczające jest także, powołanie się na zasady doświadczenia życiowego, bez jakiegokolwiek próby wyjaśnienia czy sytuacja społeczno - polityczna przez cały okres do 1989 r. wykluczała realną możliwość realizacji roszczenia windykacyjnego”.

W sprawie przedmiotowej, wnioskodawca nie wykazał, że on, a wcześniej jego poprzednicy prawni, z przyczyn obiektywnych, niezależnych od nich samych nie mogli dochodzić swoich roszczeń.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że do posadowienia przedmiotowych urządzeń doszło bez podstawy prawnej. Poza protokołem obioru technicznego i przekazaniem linii do użytkowania, nie wskazał uczestnik żadnej decyzji zezwalającej na posadowienie spornej linii. W związku z tym, opisane wyżej posiadanie należy uznać za posiadanie w złej wierze w rozumieniu art. 172§2kc. W okresie od wejścia w życie kodeksu cywilnego (1 stycznia 1965r.), art. 172§1kc w zw. z art. 292 kc (w brzmieniu obowiązującym do dnia 01.10.1990r.) przewidywał konieczność upływu 20 lat posiadania w złej wierze dla stwierdzenia zasiedzenia. Licząc zatem początek biegu terminu do dnia oddania linii do eksploatacji, należy uznać, że do zasiedzenia doszło w dniu 1 stycznia 1985r. Przy ustalaniu tegoż terminu, Sąd miał na uwadze treść art. 111§2kc, zgodnie z którym, przy obliczaniu terminu nie uwzględnia się dnia, w którym zdarzenie nastąpiło.

Sąd uwzględnił zatem zarzut nabycia przez zasiedzenie służebności o treści służebności przesyłu. Zgodne jest to ze stanowiskiem wyrażanym przez Sąd Najwyższy, w tym w uchwale z dnia 22 maja 2013r. III CZP 18/13 (aktualnie jeszcze tylko opublikowanej na stronie www.sn.gov.pl), gdzie wskazano, iż 1. Przed wejściem w życie art. 305[1] - 305[4] k.c. było dopuszczalne nabycie w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu. 2. Okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305[1] - 305[4] k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności. Pogląd taki był wyrażony już wcześniej, między innymi w uchwale z dnia 7 października 2008 r. (III CZP 89/08, Biul. SN 2008, nr 10, s. 7; Lex nr 458125). Sąd orzekający podziela powyższe stanowisko, albowiem przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu (art. 305¹-305⁴ kc) dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu w ruchu przedsiębiorstwa. Skoro powołana ustawa nie zawiera przepisów przejściowych, między innymi w zakresie zasiedzenia służebności przesyłu, należy przyjąć, że jeżeli termin prowadzący do zasiedzenia służebności upłynął przed dniem 3 sierpnia 2008 r. (to jest przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r.), to sąd stwierdzi nabycie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, jeżeli zaś po tej dacie - sąd stwierdzi zasiedzenie służebności przesyłu.

Nie wykazano też przy tym, by bieg okresu przedawnienia został przerwany. Uprawnione podmioty nie występowały drogą formalną o uregulowanie sytuacji, a wcześniej - nikt nie wyrażał sprzeciwu i nie odwoływał się od decyzji, mocą której wybudowano i oddano do użytkowania linię. Wobec powyższego należy przyjąć, że skutkiem stwierdzenia nabycia przez zasiedzenie jest to, że od dnia 1 stycznia 1985r. posiadanie wykonywane przez uczestniczkę, a wcześniej przez jej poprzedników prawnych nie jest bezprawne.

W tym miejscu podnieść należy, iż w ocenie Sądu fakt modernizacji linii nie miał wpływu na uznanie zarzutu zasiedzenia i tym samym na wynik postępowania. Zdaniem Sądu Rejonowego fakt modernizacji linii, w tym jej przesunięcia o kilka metrów (na całej długości) nie może spowodować odmiennej oceny stanu prawnego. Przepis art. 292 kc wymaga korzystania z trwałego i widocznego urządzenia, co przecież nie oznacza, że w całym okresie korzystania z niego wszystkie elementy składowe muszą być niezmiennie. Mogą, a czasem nawet powinny być wymieniane w razie zużycia lub awarii, a także zastępowane innymi, nowocześniejszymi dla zapewnienia prawidłowej i bezpiecznej ich eksploatacji. Taki pogląd wyrażany jest już dość powszechnie przez sądy i podkreśla się kategorycznie,

że modernizację linii przesyłowych wraz z towarzyszącą im infrastrukturą, polegającą na likwidacji części słupów, dostawieniu nowych, ich wymianie, nie niweczą ich tożsamości i powinny być uważane za dokonywane w ramach tej samej służebności. Korzystanie z nich zatem można i należy traktować jako nieprzerwane (vide np. postanowienie SN z dnia 4 lipca 2014r., IICSK 551/13, postanowienia SO w Toruniu: VIII Ca 575/13, VIII Ca 152/13). Niezależnie od tych rozważań, podnieść też należy, że modernizacja miała miejsce w latach 90-tych, a zatem już po upływie okresu zasiedzenia służebności.

Z uwagi na powyższe, nie zachodzi potrzeba bliższego omówienia pozostałych dowodów w sprawie (przeprowadzonych wyłącznie na wnioski wnioskodawcy), a wskazanych powyżej.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 520 § 1 kpc. Sąd nie znalazł podstaw by odstąpić od ogólnej zasady regulującej rozliczenie kosztów postępowania w postępowaniu nieprocesowym. Z tych powodów Sąd oddalił wzajemne wnioski stron o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. Jednocześnie nakazano pobranie od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa kwotę 7846,52 zł tytułem zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa, przy czym na sumę tę składają się wydatki związane z pokrywaniem kosztów wywołanych wnioskami dowodowymi wnioskodawcy.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w postanowieniu.